

OCENA Plesno gledališka predstava

Motivi in strategije uprizarjanja

MOJCA KUMERDEJ

Mala Kline: Bliss
 produkcija Mala Kline
 Stara elektrarna
 ponovitev, 6. september 2010

Izhodišče plesno gledališke predstave *Bliss*, kot zapiše Mala Kline, je vprašanje o umetnosti in umetniku, o gonilu, ki poganja ustvarjalnost, mestu umetnosti in njeni (ne)možnosti poseganja v socialen in političen kontekst ter (ne)srečanju ustvarjalca z občinstvom. Precej splošno in v sodobni umetnosti popularno zastavljeno izhodišče, ki pa ga avtorica koncepta in tudi izvajalka z ekipo plesalcev, performerjev in igralcev – Massimiliano Cuccaro, Leja Jurišič, Vania Rovisco in Mike Winter – izvrstno izpelje. Skoraj poldrugo uro trajajoči *Bliss* (v prevodu navdušenje, zavzetost itd.) uvede Mike Winter skozi lik bankirja, ki se je plesu odločil posvetiti z namenom, da bi pritegnil žensko pozornost, Winter pa ga razvija skozi (samo)ironijo; med drugim se tako v enem od poznejših prizorov v nekaj minutah od osladno prijaznega performerja transformira v zafrustriranega moškega šovinista. Odlika avtoričinega zastavka je v tem, da se vprašanj o »smislu umetnosti« ni lotila neposredno, ampak skozi diskurzivno, gibalno in simbolno razgrinjanje ter osvetljevanje različnih, tudi intimnih ravni, ter s tem ustvarila dialektiko med občin zastavkom ter partikularnimi vsebinami, vključno z nekaj zanimivimi obrati. Ko bankir svoje navdušenje nad plesom pojasni s tem, da bi medtem, ko po odru teče gol in velja to za umetnost, v banki isto dejanje delovalo kot norost, in nato v nadaljevanju brez spodnjic z eksplicitno seksualnimi namerami eno od gledalk mami na zmene, ga kolega (Massimiliano Cuccaro) vpraša, zakaj ji vendar ne pove naravnost – in sicer, da to, kar si v resnici želi, ni seks, ampak ljubezen.

Predstavo odlikuje fluidno prehajanje skozi različne odrske realnosti, ki so v nekaterih prizorih palimpsestno naložene v obliki monologov in dialogov (med drugim z občinstvom), sanjskih prizorov z zajcem, v katerega je kostumirana Vania Rovisco in ga je mogoče brati kot utelešenje manka intimnega bližnjika, medtem ko Leja Jurišič v seksapilnih kostumih prehaja skozi različne neme like vamp žensk in div – med drugim v rekonstrukciji izvedbe *My Heart Belongs to Daddy* Marilyn Monroe, katere posnetek med odrsko izvedbo predvajajo na platnu v ozadju. Mala Kline se performansa kot medija artikulacije identitete loti zlasti v duhovitem prizoru psihoterapevtske situacije s pacientom transvestitom (Massimiliano Cuccaro) in terapevtom (Mike Winter) ter v osrednjem delu predstave z reverzibilnimi postopki rekonstrukcije dogodka, v katerem Vania Rovisco »režira« nastopajoče. Vera v lastno kreativnost avtorica z Cuccarom uprizori v poetičnem prizoru poskusa hoje po gladini vode, ki se prelije v namerno ambivalentno intimnost med golima ženskima telesoma, o čemer – kot tudi o sami predstavi in njenem sporočilu – v končnem prizoru Mike Winter, tokrat v vlogi gledalca, leže na kavču med padanjem v sen glasno premlevala. Mala Kline je z izvrstno ekipo nastopajočih uspelo postaviti kompleksno strukturirano gledališko plesno predstavo, v kateri se preiščeno loteva načinov uprizarjanja, vsebinsko pa razpoka subjektivnosti, s katerimi tudi ponuja partikularne odgovore na izhodiščni zastavek »čemu umetnost«.